

FILOSOFIA DEL RUGBI

El rugbi. "És un mitjà per divertir, relacionar, i a més, educar" ...

William Webb Ellis

Segons la història escrita el joc del rugbi néixer, quan William Webb Ellis, fent cas omís de les regles del futbol de llavors, va prendre la pilota amb, les mans i va començar a córrer amb ella al Col·legi de la Ciutat de Rugbi, a Anglaterra. en realitat el joc va néixer moltíssim temps abans i es va anar transformant d'una determinada manera fins arribar al rugbi actual en què, sense por d'equivocar-nos, podem assegurar que és el joc més equilibrat, més balancejat i més perfecte que existeix per a l'home.

És així que en aquest joc els principis ètics, filosòfics, tècnics i tàctics están permanentment entrelaçats per configurar un esport absolutament únic.

Pretendre ensenyar el rugbi partint de bases exclusivament tècniques o tàctiques pot portar a un error fonamental i pretendre ensenyar únicament basat en els seus tradicionals principis filosòfics que conformen l'esperit del joc pot portar també a un error, ja que no s'aconsegueix així materialitzar coses que si es poden aconseguir a través del joc. És per això aquesta introducció referida a els principis fonamentals del joc; principis que nosaltres, com a encarregats de transmetre als jugadors, mai hem de perdre de vista per bé i glòria del rugbi amateur. Després com a aplicació pràctica d'aquests principis fonamentals, apareixen principis tètrics que ens ajuden justament al desenvolupament del que un pretén del nostre joc dins i fora d'una pista.

Mai oblidem que els entrenadors i col·laboradors d'equips som els que estem en major contacte amb els jugadors i no els dirigents, ni els àrbitres, o sigui que nosaltres som els primers responsables de mantenir l'esperit i les tradicions del joc.

En rugbi, els encarregats dels equips no han de buscar excuses davant fallades dels àrbitres, o per cas, decisions de dirigents en comissions de disciplina.

Nosaltres hem d'assumir la responsabilitat que el joc sigui transmès de generació en generació, com ha passat fins ara; som els que hem d'acceptar deixar de banda els petits gustos, desitjos o opinions personals en nom de la defensa del rugbi dels seus principis i de les seves tradicions i no témer que el desenvolupament tècnic del joc, el progrés tàctic, la major preparació puguin afectar aquests principis bàsics i fonamentalment del joc si realment han estat entesos per nosaltres i després transmesos correctament als jugadors al camp, al tercer temps i pràcticament en totes les oportunitats que prenguem contacte amb ells, tot i fora del club.

Hi ha moltes maneres d'enfocar la part fonamental i filosòfica del joc. hi ha moltes formes d'enunciar els principis fonamentals i totes han estat utilitzades amb èxit al llarg de la vida del rugbi. A mi es va acudir condensar-la en una sola frase que diu: El rugbi és un mitjà i no un fi en si mateix ... i immediatament sorgeix la pregunta: ¿un mitjà per a què? i també allà un pot contestar de moltes maneres diferents, però apuntant a tres coses bàsiques:

- 1- Un mitjà per educar
- 2- Un mitjà per relacionar
- 3- Un mitjà per divertir

Un mitjà per educar: perquè desgraciadament aquell esport que no deixa alguna cosa transcendental en la vida de qui el practiqui. S'ha dit i amb raó que un esport val per la educació que deixa en aquell que el practica, i el rugbi ho fa, perquè les característiques pròpies del joc - que són principalment d'adversitat - ensenyen a qui el practica, bé orientat a entrenar i vèncer l'adversitat.

No és cert allò de que els homes no tenim por; no és estrany tenir-lo, però l'interessant és aprendre a vèncer'li i el rugbi justament dóna l'oportunitat de vèncer la por. Per que educa el rugbi?

Primer pel que acabo de dir, segon perquè en aquest fa un culte del joc en equip, llavors un aprèn a viure en funció dels altres, un aprèn a sentir més plaer donar que rebre, un aprèn a sacrificar tot a risc del seu propi físic - per l'interès màxim que existeix en el camp que és l'equip.

Per a què educa el rugbi?... Perquè va ser el primer i gairebé únic esport que va descobrir una veritat molt important que diu que al Rugby (com seria qualsevol altre esport), no es pot jugar sense adversaris. Un pot concebre el rugbi sense Unió, sense dirigents, sense entrenadors, sense periodisme, sense públic i encara sense àrbitre. En canvi, no es pot concebre el joc de rugbi sense adversaris ... i sorgeix llavors com a conseqüència natural d'aquesta veritat la tradicional reunió dels equips després del partit que es diu feliçment Tercer Temps i és la manera de agrair-uns als altres l'oportunitat que van tenir de gaudir del joc dins del camp.

El rugbi educa perquè en un món materialista, molt difícil és sortir-se'n sense haver de caure en causes personals, permanentment li està marcant al jugador que per més bo i brillant que sigui, no podrà fer res sense l'ajuda del seu equip i li ensenya, a més, que en el rugbi que volem i hem de defensar, val més l'home que el jugador.

El rugbi no fomenta ni va fomentar mai jugadors que pateen bé, que passin bé o que formin bé una melé, sinó que va fomentar sempre homes de bé que treballin, estudiïn i que, com a complement de la seva activitat principal, tractin de xutar bé, tracten de passar bé i tractin d'entrar bé a un Maul. El rugbi sempre es va enorgullir de tenir grans homes i sempre ha destacat, al costat de la condició natural del jugador de fer les coses bé dins d'una pista, l'activitat privada d'aquest jugador. Va posar d'exemple a grans jugadors que s'han destacat en la pista i que també s'han produït coses realment importants per al seu país, la societat, la família, etc.

El rugbi mai va voler ser la meta final del qual el jugava sinó el mitjà mitjançant el qual l'home, al mateix temps que millorava el seu físic i la seva ment, millorava espiritualment.

El rugbi viu una de les seves més grans batalles, que és la del propi joc amb els seus principis i tradicions contra la pressió del medi ambient exterior a través de gent que tracta de treure avantatges comercials d'aquest joc; i d'aquesta batalla, el rugbi emergeix com a veritable esport amateur, emergeix triomfant gràcies a gent que durant moltes generacions ha injectat el principi que el rugbi és un mitjà i no un fi.

També diem que el Rugby és un mitjà per relacionar i, justament, el fet que no es pugui jugar al Rugby sense adversaris i que amb aquest adversari hi ha un pacte de cavallers de jugar el més dur possible dins de la pista, ja que com més dur el joc millor joc és, estableix entre els qui decideixen viure aquesta vida apassionant del Rugby amateur una relació que no s'esborra fàcilment.

El rugbier presumeix que són moltíssimes més les amistats i les relacions, que les rancúnies que pugui provocar. El jugador de rugbi que troba en un adversari ocasional a un home dur i honest al camp, després del partit valora en aquest oponent a un amic per a tota la vida i viceversa. El rugbi fomenta les relacions, amistats i unions més fortes. I si no, pensin en la quantitat de gent que han conegut i que no han anat a l'escola amb vostès, ni pertanyen al mateix tipus de treball, ni la veuen tan seguit com a altres i que, però, troben ells una afinitat molt difícil de definir i que ve donada perquè l'altre és un rugbier com vostès, indubtablement, un mitjà per a relacionar, un mitjà per vincular gentes, pobles i societats aparentment molt diferents però quan troben el punt comú que es diu joc de rugbi totes aquestes diferències s'aplanen amb moltíssima facilitat.

El joc de rugbi és per relacionar i hem de tenir present això per veure l'oponent justament com un adversari i no com un enemic. Això no vol dir que no fomentem el rugbi ben ensenyat, que és el tractament molt dur i lleial de l'oponent o de l'adversari al camp, però també donem l'exemple que hem pogut gaudir d'aquest partit i d'aquesta tarda de rugbi o d'aquesta gira gràcies a aquests adversaris i allarguem la nostra relació més enllà de la del joc mateix, a la vida de cada un nosaltres.

Però una de les coses més grans que té el rugbi és que té tradició que es respecten les jerarquies i els càrrecs, els capitans i els dirigents d'anys i les persones amb galons. El rugbi, darrere de tot això, es pren amb certa -diriem diversió, amb certa lleugeresa, sense celles arrufades, sense solemnitat militar. Al rugbi encara en els cercles més alts, sempre hi ha lloc per la broma, per a la diversió, perquè fonamentalment, dins i fora de la pista el rugbi és per divertir-se.

Llavors el rugbi és un equilibri perfecte i així un home que entra de ple en la vida del rugbi amateur s'educa, millora com a individu, es relaciona i coneix gent de diferents parts, dóna i rep d'un altre, i al mateix temps, fent aquestes dues coses molt importants es diverteix. És un home que gaudeix perquè el rugbi és joc i ha de continuar sent joc i no treball.

De res val un entrenador o un jugador o un dirigent que conegui molt de tècniques, tàctiques o d'organització, si no està imbuït dels principis bàsics que han fet d'aquest noble joc amateur, una base per a una manera de viure que hem de mantenir per als nostres fills.